

Beskæftigelse, er jo ikke det samme som at sige: den, der arbejder legemligt, har ingen Trang til Gymnastik. — I alt Fald fatter ikke jeg denne Tankeslutning. Jeg vilde jo dermed sige: Gymnastik kan maaske erstatte legemligt Arbejde, men *Arbejde kan ikke* erstatte Gymnastik, særligt fordi intet Arbejde tager alle Muskler i Bevægelse.

Men Gymnastik — eller Sport i det hele taget — er for mig en Hjertesag, og jeg vil ikke trættes om, *hvem*, der har mest Trang til den, det véd den enkelte Deltager bedst selv. Men jeg vil ved enhver given Lejlighed søge at virke for, at saa mange som muligt kan faa Syn for Sagens Betydning, thi vi *trænger alle* dertil. Og det er derfor, jeg holder paa den Sports-gren, vi kalder Gymnastik, fordi dér kan *alle* være med; mens kun faa har Raad at købe sig en Cykle. Cyklesportens Gavn overgaar maaske langt Gymnastikens. Jeg véd det ikke; men har ikke noget imod at gaa ind derpaa. Men *Tjeneren, med den lille Løn, faar ingen Cykle*.

De savnede ikke, Nikoline, at faa Kræfterne udviklede ved Gymnastik. Nej, der er saa meget, vi ikke savner, saa længe vi ikke rigtigt kender dets Tilværelse. Den, der aldrig hørte noget Fysik, føler heller ingen Trang til at trænge ind i Naturlovenes store Vidunderland. Men havde De i Deres Opvækst øvet Gymnastik, lad os sige fra 7 til 8, jeg forsikrer, at De saa godt kunde have læst lidt uden at blive træt og søvnig, og baade De og Deres Husmoder havde vundet derved, De havde da ikke længtes saa meget efter at komme til Ro.

Stillesiddende Beskæftigelse gjorde Dem til en ivrig Deltager i Sport. Strængt legemligt Arbejde gjorde mig til en ivrig Gymnastiker, intet er bedre Bevis paa, at *alle* har Brug derfor.

Hvad De mener med, at jeg først skal faa lært Arbejderne, at *der er noget*, der hedder Gymnastik, som de kan faa Adgang til — før vi tales ved — fatter jeg ikke. Men kom paa Deres lette Cykle her ud til os, saa skal De faa se en talrig Flok Karle og Piger, allesammen Arbejdere, øve sig i

frisk Gymnastik en 2—3 Gange om Ugen. Maaske De da vil forstaa, at jeg ikke brugte for store Ord, naar jeg talte om at „højne *Mennesket*“. De skal være velkommen, og vi vil være taknemlige, om De fortæller os om Sportens store Nytte; blot De ikke tilføjer: „Hvor ikke Arbejde træder i Stedet.

Katrine Pedersen,
Flakkebjerg.

Kvindelig Fremskridtsforening.

Overretssagfører E. Staal talte i Mandags om Rejseindtryk. Der er intet Land, en Ungersvend kan rejse saa roligt igennem som Tyskland; thi Kvindernes middelalderlige Standpunkt som den indelukkede „Hausfrau“ frister ingen, der følger med i Kulturudvikling. Der er derfor heller ingen Steder, hvor der er saa dyb en Kløft mellem Mand og Kvinde, da Mændene selvfølgelig er gaaet fremad med Tiden. Der er heller ingen Steder, Øldrikkeriet har den Magt, det har, end netop der, hvor Mændene keder sig ved at tale med deres Hustruer, men maa søge Klubber og Beværtninger for at tale med deres ligestillede.

Hr. Staal gjorde derefter stærke Udfald imod den danske Huslighed med Kvindernes Slid og Slæb halve Dage med deres Gryder i Køkkenerne, som kun saa lidt svarede til de Næringsværdier, de i Søbemand bød som Husmødre — nej — saa priste han de Engelskes og Franskes Mad. I Frankrig sørgede Hustruen, foruden at være Associé i Forretningen, altid for varm Mad i det mindste to Gange daglig, hvorimod de danske Husmødre tvang deres Husstand til at fortære Masser af den usunde og livsfarlige tørre Mad: Rugbrød og Margarine. Lægerne kunde fortælle om, hvorledes Tusinder Danske gik om med et ødelagt Helbred, alene paa Grund af den ufornuftige Kost. Han sluttede med at ønske en kvindelig Georg Brandes paa Husholdningens Omraade, som kunde bringe Fornyelse i den danske Huslighed.

Hr. Staals elskværdige og vittige Maade at tale paa befrier ham fra alle personlige Fornærmelser. Forsamlingen hørte ham med stor Interesse, Flere gav ham Medhold, og hvem véd, om ikke mange lod sig belære.

Kvindevalgretsforeningen

afholdt et vellykket Møde i Tirsdags i Wittmarcks Lokale. Salen var fyldt indtil Trængsel.

Fru Nørlund, som er Formand i Foreningen, aabnede Mødet. Hr. Lamm var Dirigent.

Fru Berg-Nielsen holdt Indledningsforedraget, som vakte overordenlig Interesse. Foruden hendes klare Syn paa Retfærdigheden over for Kvinden, mærker Tilhørerne ogsaa hendes Hjertes Varme for de smaa Børn og deres fattige Hjem, som hun som Kommune lærerinde har Lejlighed til at lære at kende, og hendes talrige Smaatræk af det virkelige Liv gjorde et gribende Indtryk. Fru Berg-Nielsen viste, at vi Kvinder har Program, dersom vi fik Stemme.

D'Hr. Philipsen, Marstrand, Staal og Holst udtalte sig alle med stor Sympati for Kvindens kommunale Valgret, ja Hr. Marstrand var endog saa galant at sige, han ønskede dem ind i Kommunalbestyrelsen, fordi de *savnede* der. Dog tilstod han, at det var ham, der var meddelagtig i, at Fordringen var stillet saa beskedent, da han mente, smaa Fremskridt var det heldigste. Det kan jo være, at de ærede Herrer næppe havde været saa beskedne, dersom det havde været deres egen *Valgbarhed*, de havde skullet udelade.

Forsamlingen havde derefter den Glæde at høre den kvindelige Læge, Frøken Nielsine Nielsen tale. Frøkenen mente ogsaa, det vilde være til stort Gavn, om Kvinderne fik Valgret baade for deres egen og for Samfundets Skyld. For deres egen Skyld, da de vilde føle et større Ansvar, og for Samfundets Skyld for det lidet Kvinden kan yde. „Jeg tror nemlig ikke“, sagde hun,

4)

En Moder.

Af Fru Rosalie.

(Fortsat.)

En Dag havde Minna været hjemmefra en halv Times Tid, og da hun kom paa Trappen til sit Hjem, hørte hun Barnet græde Hurtigt fo'r hun ind i Stuen og rev i en Fart Stella fra Barnepigen, uden at give sig Tid til at tage sin Hat og Kaabe af. „Hvad er der i Vejen“, spurgte hun forskrækket.

„Fruen maa ikke blive vred, men da jeg et Øjeblik var ude i Køkkenet, har Stella faaet Overbalance og er faldet baglæns ned fra sin høje Stol. Da jeg kom ind, laa hun paa Gulvet og græd. Hun har ogsaa kastet lidt op.“

„Gaa straks efter Lægen, De, De.“ Minna maatte støtte sig ved en Stol, hun var bleven ganske bleg ved Pigens Beretning.

Knæene rystede under hende, og hun kunde knapt nok faa Ordene frem.

Faldet altsaa, med Hovedet mod Gulvet, og kastet op bagefter, du gode Gud, hvilke forfærdelige Følger kunde det ikke faa. Hun turde ikke tænke derpaa. Barnet blev ved at græde, mens hun rastløs gik op og ned med det i Armene stadig med Hat og Kaabe paa.

Hvad skulde hun gøre. Blot den Doktor dog vilde komme. Maaske han ikke var hjemme, ikke kom før til Aften, hvad skulde hun saa finde paa imens. Hvert Minut kunde være kostbart. Maaske havde Stella allerede Feberen.

Aa, Gud ske Lov, der er han, Doktoren! Febrilsk klædte hun den lille af, for at Lægen kunde undersøge hende. Det var hendes gamle Ven, deres Læge, ham hun havde kendt og stølet paa fra hun selv var Barn. I dette Øjeblik forekom han hende som en Gud, der skulde give hende Livet eller Døden. Det varede længe, forfærdelig længe, inden han blev færdig med Undersøgelsen. Tilsidst sagde han sagte og langsomt:

„Barnet har stødt Hjernen, Opkastningen er et af Beviserne derpaa, det maa være faldet haardt med Nakken mod Gulvet. Der er Symptomer paa Hjernebetændelse, ganske vist, det er ikke absolut nødvendigt, at det maa blive dertil, men De maa være fattet derpaa, kære Frue.“

Var hun ogsaa vaagen eller var det hele kun en skrækkelig Drøm. Var det virkelig et Menneske, oven i Købet hendes egen gode Doktor, der stod der foran hende og sagde de forfærdelige Ord. Med Døden i Hjertet stirrede hun paa ham. Med Fortvivlelsens Energi bed Ordet Hjernebetændelse sig fast i hendes Øre, som en truende Klang, hvis Betydning hun først maatte besinde sig paa, sanseløs forvildet, som hun var. Hjernebetændelse, det vilde sige død, maaske allerede inden en Uge. Fattet paa det værste, var det ikke saadan, han sagde.

Og han blev ved at sysle med Barnet, lagde det til Sengen, han, Morderen, aa Snak, det var jo Lægen. Hun strøg sig med Haanden over Panden som for at jage noget bort, og gjorde en Kraftanstrengelse for at synes rolig og høre paa Doktors Forklaringer.